

Bandes
de so

John Williams: Informe en Minoria

Ja són bastants els articles en què hem esmentat aquest compositor, el qual sens dubte ha aconseguit (merescudament) arribar molt enfora i al qual devem molt... i, aprofitant els concerts que ja s'hauran celebrat a Barcelona quan es publiquin aquestes línies, és una bona ocasió per dedicar-li un monogràfic en el qual puguem parlar de les seves virtuts i de la seva carrera professional, i situar-lo en el seu lloc just... perquè, a més a més, acaba d'arribar a les nostres pantalles el darrer film de Spielberg, *Minority Report*, que, a hores d'ara, supòs que ja hauran vista la majoria de persones del país, així són aquests productes.

La pel·lícula està raonablement bé, almanco per ser de Spielberg, el qual no ha aixecat passions precisament amb les darreres produccions... però el Rei Mides de Hollywood demostra que a més de saber mantenir el títol (facci el que faci sap que omplirà les sales...) té bones cartes dins la màniga, i aquesta vegada aposta per complicar-nos el guió fins a fer-lo original i sorprenent en molts de moments, millorant molt l'ensucrat fàcil d'*Inteligència Artificial* (*A.I.*, 2000). I William, el seu compositor habitual, fa la seva feina: posar el seu talent al servei d'efectes i efectismes diversos, donant el que es necessita i embolcallant les imatges amb un *score* de darrera generació, fàcil de sentir i fàcil d'oblidar després...

Si *Star Wars: l'atac dels clons* feien olor a nominació a l'Oscar, *Minority Report* no queda curt de possibilitats... Algú s'estranyaria que Williams fos doblement nominat enguany? Per part meua no n'estaria gens sorprès...

Però no ens enganem, Williams és un bon músic de cine, un vertader mestre que va saber treure partit com cap altre de l'orquestra i dels sintetitzadors i oferir bells i inoblidables productes que no poden ni podran mai caure en l'oblit... la seva especialitat en fanfàrries introductòries són fàcils de reconèixer, com els conegudíssims temes de *Superman* (Richard Donner, 1978), *La Guerra de las Galaxias* (*Star Wars*, George Lucas, 1977), *En busca del Arca perduda* (*Raiders of the Lost Ark*, Steven Spielberg, 1981) o *Parc Juràssic* (*Jurassic Park*, Spielberg també, 1993). Qualsevol d'aquestes bandes sonores (i les seves seqüeles, que generalment també duen música de Williams o s'hi "inspiren") poden ser a la discoteca d'algú que no tengui ni idea pel que fa a música de cine, perquè els temes de Williams han superat àmpliament les barreres restringides i han arribat al gran públic per convertir-se en productes de vendes milionàries, cosa que no molts dels seus col·legues poden dir...

I no només això, Williams té treballs més poc coneguts que no per això deixen de ser excel·lents, com *La aventura del Poseidón* (*The Poseidon*

Adventure, Ronald Neame, 1972), *El coloso en llamas* (*The Towering Inferno*, Irwin Allen, 1974) o *La bruja de Eastwick* (*The Witches of Eastwick*, George Miller, 1987). I, per descomptat, sense oblidar els grans clàssics com *Encuentros en la Tercera Fase* (*Close Encounters of the Third Kind*, Spielberg una altra vegada, 1977), *E.T. El extraterrestre* (*E.T. The Extra-Terrestrial*, més Spielberg, 1981) o *El imperio del sol* (*Empire of the Sun*, i més Spielberg, 1987). Treballs, tots, fora de cap dubte de qualitat.

Però precisament d'això ens queixam alguns: dels seus continus rumors de retir, que aparegui una vegada i una altra, i que de nou una i altra vegada les seves composicions no tinguin aquell gust inoblidable que el varen elevar a la categoria que avui té, molt ben merecuda, però una mica abusiva després de tot. Potser als seus setanta anys fets fa poc ja no li sembli necessari donar-nos peces mestres, però els aficionats en volem més, tot i que una banda sonora tan recent com *Harry Potter i la Pedra Filosofal* (*Harry Potter and the Philosopher's Stone*, Chris Columbus, 2001) sigui una petita joia, tot s'ha de dir...

Després de tot, tal vegada el que ens molesta tant és que cada any tregui un nou compacte de música antiga amb trenta segons inèdits, o trobar-lo any rere any a la cerimònia dels Oscar, però així són les coses a Amèrica... ■